

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pismobiline ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Prolog

k slavnosti otvoritve »Narodnega doma« v Celji in blagoslovljenja
zastave »Celjskega Sokola«

Zvenket odmeva jasnega orožja,
Zastave pestré se vijó po zraku,
Trobent buči, vojaških bobnov glas,
Po ulicah sé vije nepregledna
Sijajna vrsta, zlato sonce sveti
Na vitezov oklope, s čim svetle,
In sto in sto glasov se dviga v zrak:
„Junakom čast in slava ti, grof celjski!“
Na ulice se vsipljejo cvetovi,
In z jasnih lic odseva jasna radost — —
Oj, Celje, belo — — —

— — — — — ti dom ponosni
Slovečih grofov, pač si v davnih dneh
Prizorov takih videlo dovolj,
In s tvojih tal, ki jih je dedov kri
Rosila v bojih častnih, zmagoslavnih,
S teh tvojih tal se dviga pred menoj
Nekdanja dika, ves sijaj nocoj,
Podobe vstajajo iz časov davnih
Se li v to mesto vrača prejšnji brat?
Glej, dične so prispelje vanje čete,
Zastave plapolajo spet po zraku,
Po ulicah se zopet vije vrsta,
In z jasnih lic odseva jasna radost . . .
A zdušnih glasov nam v pozdrav nihče
Ne kliče, in cvetov nobena roka
Ne siplje nam na pot . . . Kaj? Ni li tu
Več našega rodu? To staroslavno mesto,
Kaj nima več prostora milim gostom? — — —
Gospoda častna! Se imamo dom!
Vam vsem, ki prihiteli ste k Savinji,
Vam vsem je v njem dovolj prostora;
Pončno tu se lahko dvigne glas!
Pozdravljeni, sinovi naše zemlje,
Bog živi brate vas od onkraj Sotle —
Vam vsem se Narodni odpira dom! . . .

Naš dom! Oj blažena je to beseda
In s čudovito se močjo prijemlje
Čutečega srca! . . . Ni dolgo temu
Ko tukaj, ko na tistih slavnihih tleh,
Kjer dedov naših je zvenela slava,
Plahó se vnuk po ulicah je stiskal,
Ko rogali so se besedi naši,
Ko dan za dnevom je slovenski živelj
Izgubljaj moč, ko ni prostora
Bilo slovenskim in slovanskim bratom! . . .
Oh tuji smo bili na svoji zemlji! —
Gospoda, pač oživlja se spomin
Nocoj na tisto dobo, a nocoj
Ne stiska nam srca več ona beda,
Ne, ta zavest prešinja nas nocoj,
Da smo prebili vse kar nas je trlo,
Da v svojem domu s svojo smo močjo
Ustvarili ob bistri si Savinji
Trdnjavo nerazrušno, kjer raz njo
Vihra zastava: „Tukaj bivamo
In vse, kar smo, to smo sami iz sebe,

In vse, kar bomo, prav tako še bomo
Sami iz sebe — naš bo dela plod,
Prosveta naša in bodočnost naša!“ — — —
Slovenec pač ni trdega srca,
Ne, mehko mu srce utriplje v prsni,
Gorja čelo premenko, in za boj
Ni vnet nikoli, Toda če vihar
Pretil bi domu, vsemu, kar mu sveto,
Tedaj je pač pripravljen, da žrtvuje
Blago in kri za drago rodno zemljo . . .
Takisto nam do boja ni nikdar,
A s paznim bomo čuvali očesom
Ta novi dom in obči dom slovenski!
Na svoji zemlji mi smo gospodarji,

To naše geslo, to — življenje naše! —

In samj nismo! Vsi, ki ste na praznik
Slovenske Štajerske prišli nocoj,
Vi vsi prijatelji ste zvesti naši,
Prijatelji-zavezniki . . . Meščan
In kmet, duhovnik in veljak posvetni,
Ubožec, bogatin — nihče ni prvi,
Nihče ni zadnji — vsi smo bratje le,
Vsi zdušni smo bojniki za prosveto!
Gorje, da ni tako! Če kdo med nas
Razpor bi zasejal — pečat sramotni
Pritisnimo mu zdajci izdajalstva,
Zaprmo vrata mu te nove hiše,
Svetišča tega, kjer nikdar ne bodi
Sovraštvo mesta, niti ne razporu — —
Kar smo, to smo po vstrajnem, zlo žnem delu —
Kadar prestane to, izgine tudi
Napora našega in dela plod! . . .

Naj li morda ob misli sami tej
Boječe gledamo v bodočnost? Ne!
Veselje lahko dviga nam srce
Nocoj v svetišču Narodnega doma:
Ljubezni bratovske bo jutri dan!
Zaplapolal bo prapor nov po zraku,
In vrla četa stala bo pod njim,
Jeklene volje in ponosne misli,
Pogleda bistrega, kot sokol sam,
Ki nosi krepki ga polet v nebo! . . .
Naprej k slobodi, više, vedno više!
Bog čuvaj to zastavo, na katero
Priseza vsa slovenska Štajerska,
Se več: priseza vsa slovenska zemlja!
To mesto staroslavno po stoletjih
Učaka jutri zopet dan krasan,
In to bo naš, to bo slovenski dan!
Spomin na ta sijaj nam dušo dvigaj
In krépi v bojih nas še poznih let;
Do rodnihih tal ljubezen nam razžigaj,
Da zrl nas bo osupel tuji svet!
A v delu vsem nas jedno geslo vódi:
Naprej, navzgor k prosveti in slobodi! —

Anton Funtek.

Bratom pozdrav!

Naš „Narodni dom“ se te dni slovesno otvori.

Postavljen je spomenik probujenosti, požrtvovalnosti in vztrajnosti slovenskega naroda na Štajerskem, naš ponos pred oholim, krivičnim tujstvom, veličastno ognjišče čistega, nesebičnega rodoljubja, katero ogreva in bodri sleherno slovansko srce.

Zajedno se blagoslovi nova zastava dičnega „Celjskega Sokola“, kateri ima neminljivih zaslug za narodno probujenje slovenskega življa na Štajerskem.

Otvori se „Narodni dom“ . . .

Ves naš narod na Spodnjem Štajerskem je prispeval k tej veličastnej zgradbi, vsaki najpreprostejši kmetič, tržan in meščan, prostak in izobraženec, gleda danes kot solastnik svoj dom, naš dom, v katerem ima domovinsko gospodarsko pravo.

In Vas, dragi nam slovanski bratje, mile nam sestre, katere prihitite jutri v našo sredino, Vas ne vabijo na to prepomembno slavnost pojedinci, vabi Vas in vsprejme kot rodne brate in sestre naš — narod.

V velevažnej dobi političnega življenja v Avstriji stvarjamo svoj — dom.

Na političnem obzorju se kopičijo sumljiva znamenja, katerih niti v toli slovesni priliki narodnega praznika ne moremo in ne smemo prezreti.

Vlada je deloma popravila eno velikih krivic, katere trpe slovanska plemena v Avstriji vsled gospodujočega nemškega centralizma. Samo eno krivico in samo pri enem slovanskem plemenu! Koliko krivic še preostaje, vemo najbolje mi Slovenci, vedo Hrvatje.

Radi tega so zagnali avstrijski Nemci divji hrup. Krivica je baje in nasilstvo zoper vse nemštvo, ako se poravna velika krivica, storjena večini avstrijskega prebivalstva, ako se da — dasi pozno — češkemu, slovenskemu in hrvaškemu narodu, kar se jim ne more in ne sme kratiti v pravni državi devetnajstega veka p. Kr. r.

Velike ideje gibljejo dandanes ves kulturni svet.

Napredek, prosveta, človečanstvo kulturnim narodom niso — fraza!

Nu, naši Nemci, nevredni in mali potomci velikih svojih prednikov in človekoljubov, kakršni so bili Herder, Goethe, J. Grimm i. dr., kateri so smarali i Slovane za enakovredne ljudi ter se divili njih narodnemu svojstvu, se učili njih jeziku in visoko cenili proizvode slovanskega duha, sedanji Nemci si belijo proti koncu

devetnajstega stoletja glave, kako bi vrgli sto slovenskih dečkov iz pol slovenske šole na ulico, kako bi preprečili, da se ne bi slovanskemu kmetu pošiljala pisma in pozivi iz uradov v jeziku, katerega jedino razume. Ti Nemci se proglasajo koncem našega stoletja v Avstriji, ki je po veliki večini prebivalstva slovanska, javno za „gospodujoč narod“, kakor nekedar Turki, in obžalujejo samo, da niso že davno ugrabili Slovanom jezika in narodnosti. Če so Nemci „gospodujoč narod“, smo seveda mi „manj vredni“ Slovani, sužniki, tlačani. Saj smo bili tudi Turkom mi „raja“.

Veliki Nemeč J. Grimm se je priučil slovanske govornice, da se je naslanjal v slovanskem narodnem pesništvu, — današnje korifeje „nemške“ vede in prosvete (!) pa ploskajo nemškim akademikom, kateri „aus innerem Widerwillen“ ne morejo ničesar slišati o Slovanih.

Taka je danes nemška „kultura“, s katero nas osrečujejo! Tako je naprednjaštvo, taka svobodomiselnost sedanjih nemških voditeljev v Avstriji!

Današnji zastopniki avstrijskega nemštva, zlasti nemškonacionalna klika, in tisti Nemci iz „rajha“, kateri soglašajo z njimi v besnem slepem, brezumnem sovraštvu do vsega, kar je slovansko, so najnazadujoča in najbolj propala politična stranka, katero si sploh moremo misliti. To je resnica!

In s tako stranko se ima boriti avstrijsko Slovanstvo. Vse kaže, da se Badenijeva vlada umika reakcionarnemu nemškemu barbarstvu. Prvi poklon Schönenerju je uprav za nas Slovence hud udarec. Celjske gimnazije ni več.

„Provizorične“ naredbe vladine so zaušnica slovanskemu narodu, zaušnica ravnopravnosti, zjamčeni nam po zakonu. Za slovanski narod in njega zastopnike je skrajno razžaljivo mnenje vladnih krogov, da se zadovoljimo in potolažimo s par slovansko-nemškimi razredi, in še to z milostnim dovoljenjem naših nasprotnikov!

Od vlade torej ne pričakujemo ničesar. Naša moč, naša bodočnost je — v slogi in vzajemnosti avstrijskih Slovanov!

Za to pa se srčno veselimo našega velikega narodnega praznika uprav v tej dobi ter kličemo iz polnega srca slovanskim gostom:

Bodite nam prisrčno pozdravljeni, bratje dragi! Vi umejete našo radost in našo bol, saj se borite i Vi, bodisi na jugu bodisi na severu, z brezobzirnimi sovragi in tlačitelji svojega rodu. Vsako ped rodne grude Vam je čuvati pred nasilnim tujcem kakor nam. Priboriti si morate vsako najmanje pravo svojega jezika v hudi

borbi, kakor mi. Vztrajajte, i mi hočemo vztrajati! Podpirajte nas, ki smo slabjši, sklenimo se tesno drug drugu v teh težavnih, resnih časih! Trajna zmaga je naša, ker pravica mora zmagati!

Pozdravljeni nam, bratje slovanski, ki nam nudite roke v bratsko vez, slaveč z nami naš narodni praznik, pozdravljeni na naših tleh!

„Narodni dom“ je otvoren! Čuvajmo in branimo ga do zadnjega vzdihla!

Naprej zastave Slave! Dav. M—n.

Učimo se češkega jezika.

Nedavno je bil v „Tagespošti“ (št. 185, 186, 187) brati članek o razvoju narodnega življenja v spodnještajerskih trgih in mestih. Članek seveda na vso moč bobna ob nemško kulturo ter odreka naravnost nam Slovincem sposobnost za višjo izobrazbo, oziroma našemu jeziku. Mnogo je seveda v članku jovinističnega, a nekaj tudi za nas poučnega. Dopisnik razkriva marsikatero naše rane, ki se ne dajo tajiti, tako n. pr. nemškutarstvo pri obrtnikih, za katere bi bil dober tudi kak obrtni slovarček, pa tudi nemškutarstvo pri naših izobražencih, ki premalo goje svoj materni jezik.

Povod celemu članku pa je dal seveda največ rastoči slovanski vpliv v Avstriji in propadanje nemške nadvlade vsled dosežene edinosti avstrijskih slovanskih poslancev. Slovanski poslanci imajo sedaj ugodno stališče. Da bi ga le tudi znali hraniti in imeli vedno najvišje smotre naroda in domovine pred očmi ter znali skupnemu blagru na korist včasih tudi zatajiti svoje osebne ali strankarske namene in težnje, t. j. da bodo tudi diplomatje.

Lahko jim bode tedaj polagoma otresti nemški napuh in neznosno nemško tlačanstvo vsaj v političnem oziru in ne samo to, ampak počasi tudi jadrati do našega konečnega, pravega političnega cilja, do preobrazbenja Avstrije v slovansko Avstrijo segajočo od Krkonošev do Soluna s federalistično ustavo.

Toda ne samo politične nemške nadvlada se nam je otresti ampak tudi duševne, sicer nismo v resnici slobodni in varni pred ponemčevanjem. In to se mora goditi ob enem. Dobro je zadel dopisnik „Tagespošte“, če pravi, da še ni vse zgubljeno za Nemce na Slovenskem, dokler vlada tu, če ne nemška palica, pa vsaj nemški duh. Zares, dokler smo Slovenci v svoji višji duševni izobrazbi še vedno tako zelo in izključno navezani na Nemce oziroma nemške učilnice, smo vedno še helotje tujega duha; in naj bi se nam tudi posrečilo trgov in mestom po Slovenskem dati narodno lice, vzbuditi tudi tu spet prvotnega slovanskega duha, vendar tako dolgo, dokler bodo slovanski izobraženci po duhu in jeziku Nemci, tudi v narodu ne bo nehala nemškutarija.

Kako se torej osloboditi od duševne nemške, tuje more? Porekó mi gotovo marsikateri, dajte nam Slovincem popolne slovanske gimnazije, vseučilišča, tehnike, akademije za znanost in umetnost itd. Dobro. Praša se le, ali je vse to sploh mogoče doseči. Kako dolgo se že borimo, pa še tako daleč nismo spravili, da bi imeli le eno popolno slovansko srednjo šolo. Nikar ne recimo, da je temu samo neugoden političen položaj kriv. Saj so tudi Čehi n. pr. v dosti neugodnih političnih položajih bili in vendar že imajo vsa višja izobraževališča. Vzrok je torej tudi nekje drugi, in to je v naši maloštevilnosti vsled katere nam nedostaja učečega materiala in se za Slovence zidati vseučilišče, tehnike, akademije itd. ne izplača. Mogoče je torej, da dosežemo sčasoma morda eno ali drugo stolico, recimo modroslovsko ali jurid. čno, toda še te ne bodo smele biti izključno slovanske, ker sicer bi gotovo ne bilo zadosti obiskovalcev ali tudi profesorjev. Kje ostaja pa znanost, umetnost, tehnika, trgovina itd.? Vse to nam je zaprtó. In denimo, da bi Slovenci tudi vsa ta učilišča in izobraževališča dosegli, ali bodo potem zares mogli vsi učenjaki, umetniki in tehniki itd. samo v Slovincih najti zadostne podpore za obstanek? Ne, ker je krog premajhen, ker ni materialne podlage. Slovenci bodo vedno morali iti kruha iskat k sosedom k Nemcem ali Itali-

LISTEK.

Od srca k srcu.

Pozdrav tebi starodavno, slovensko Celje!
I ti, bistra, srebrista Savinja, bodi zdrava srcu mojemu!

Privet vam, zelene nižine i višine, rajski venec mesta mnogošumnega!

Pozdrav i tebi, sivoglavu Stari grad, stražsvedok krvoločnih, mračnih vekov!

Pač trepetno gledaš ti v nizovje, kjer mrgole množine naroda, pa ne naroda tvojega, naroda robskega, a naroda slovanskega, svobodnega. . .

Zvone zvonovi. Grme topovi. Prapori vihrajo. Povsod je praznična lepota. Brati se Sloven s Slovanom. Na vseh obrazih radost i veselje sije. . .

Doni mogočna melodija „Kje dom je moj?“ — i vso brezbrojno morje naroda odpeva družno si: Tu je, tu je naš dom slovanski „Narodni dom“!

Slovanski genij, ti si torej blagosloviš dom, svoj dom „Narodni dom“ . . .

Nizki, do zemlje nizki poklon tebi, slovensko razumništvo!

Dična ideja domoljubja zrkalno čistega se je pretvorila v narodni spomenik: živele slovenske kreposti: marljivost, vstrajnost, varčnost, darežljivost, živele!

Kak sladko je v mogilah hladnih prahu vaših dobrih sejateljev!

Slovenske korenine, dični Slave sini, brezsmrtni Slomšek, miroljubivi Hočevnar, srceobilni

Vodušek, plameni za občo delo Kapus, prozorni Trstenjak, da dobrodejni Žuža, odprisk duha vašega i krvi vaše iz srca slovanske svoje domačije kliče svoje srčno vam „spasibo“! „Viribus unitis“ bilo je i vam, da naj i nam ostane geslom, nasledstvom dičnih predkov vrlemu potomstvu, zavetom svetim bodočim pokolenjem!

A tebi, „Celjski Sokol“, moj najsrčnejši „na zdar“! Da razvija se tvoj prapor narodne zavesti s prizivom groznim: „Vstavaj narod! Na dan iz tme uplivov ptujih, narod betežni!“

I tebi, celjska „Domovina“, mnogo let! Ognjišče toplo domoljubja, dela i energije! Suči uma svetle meče na prid naroda svojega, na strah vragom! Hodi pot miru i sprave med ljudom svojim, star i mlad naj za toboj korakaje, le ta pelja v pristanišče spasenja, kar pač naj Slovincem bo „Narodni dom“!

A vam prisotnim, vsem na prazniku narodnem, pribivšim s juga, s severa Slovanom, prišedši s Krajne, Gorotana, od obal jadranskih, otcém i materam Slovenkam, da tebi, nadebudna nam mladina, vsem vam naj za-me Russojataja grmi svoj strašni, bojni klik „ura“! Nesite nje privet po hribih in dolinah, kjer sliši se slovanski glas, nesite ga kot blagoslov ljubezni i trpimosti! Recite svojim domačinom, da mogočna mat slovanskih hčer veli moliti vsem od zore i do mraka, od mraka i do dne: „Pomiluj nas, Gospod, da daj nam moč v jedinstvu!“

Prof. Štifter.

janom in se bodo morali tudi izobraževati v nemškem ali italijanskem jeziku t. j. učilišča morajo biti tudi nemška ali italijanska. In izobrazba v slovenskem jeziku bo ali zelo omejena ali največ nobenega praktičnega, temveč le patrijotičnega pomena in se bo gotovo zane-marjala pri znani človeški mržaji do dela in truda.

Že sedaj vidimo, kako vsak slovenski učenjak piše svoje delo, če je svetovnega pomena, ne v slovenskem, temveč z večine v nemškem jeziku, edino iz umevnega vzroka, ker se tako delo v slovenskem jeziku ne razpeča in je tudi premalemu krogu pristopno, torej zguba v materijalnem kakor tudi v kulturnem oziru.

Vse to nam kaže, da vsled maloštevilnosti našega naroda Slovincem ni mogoče dospeti do lastne vsestranske kulture, ampak da se nam je v nekaterih rečeh vedno treba naslanjati na mogočnejše sosede zlasti Nemce ter ž njimi in za-nje delati. In ravno to je, s čemer dopisnik „Tagespošti“ Nemce tolaži, češ, ni še za Nemce na Slovenskem vse zgubljeno, ker nas Slovenci krvavo potrebujejo. To pa je tudi dosedaj bridka resnica.

Že davno bi bila tudi pri nas Slovincih nemškutarija tako radikalno izginila, kakor na Češkem, ko bi se mi samostojno kakor Čehi višje izobraževati mogli. Toda do sedaj smo še vedno nemški sužnji.

Naj to vedno tako ostane? Ne! Ako se nam je že na koga družega treba naslanjati, gotovo se bomo raje naslanjali na svoje brate, da ostanemo Slovani, kakor da bi tlačanili nemškemu Molohu ter se ponemčili. Ta ideja tudi ni nova. Trezni možje so že davno prevideli, da se je nam Slovincem okleniti treba svojih bratov. Ilirizem je bil tak poskus, a se je izjalovil, ker je bil preradikalen. Da bi Slovenci popolnoma Hrvati postali, temu se je bil Prešern po pravici vstavljal. Naj žvrgole slovanski slayčki v raznih „zvočnih glasih“, naj tekmujejo med seboj! Tu se gre le za višjo znanstveno izobrazbo in kulturo. Pri Slovincih še je vedno zares veliko nagnjenje se duševno združiti in tesneje okleniti Hrvatov. Vendar bi to nam ne pomagalo gotovo do kulturne samostojnosti. Prvič zavoljo tega ne, ker tudi s hrvaško izobrazbo bi ne mogli shajati lahko, drugič tudi Hrvati sami še hlapčujajo nemškemu duhu (prim. Jagić), tretjič hrvatski jezik nima tolikega političnega in občevalnega pomena in slednjič nam delajo vse ovire, ker smatrajo Hrvatsko kot inozemstvo in vseučiliščniki zagrebškega vseučilišča nimajo nobene pravice v Avstriji.

Poljaki in Rusi pa so nam predaleč. Edino pravo bi bilo za nas Slovence, da se kar najgoročejše oklenemo češkega jezika in naroda ter v zvezi ž njim delamo pri nas za slovensko-češko kulturo.

Češki narod je najštevilnejši med vsemi avstrijskimi Slovani, češki narod je najizobraženejši in ima tudi vse potrebne pogoje, da si vstvari svojo lastno kulturo. Poleg tega je pomisliti tudi to, da ima češki jezik največ upanja, da postane kedaj parlamentarni in tudi državni, poslovni jezik slovanski, torej velikega političnega, občevalnega in trgovinskega pomena. Češki jezik pa je tudi sam na sebi zelo bogat, gibčen, olikan in prikupljiv in se mu je lahko privaditi: Seveda, če se duševno tesneje oklenemo Čehov, še s tem ni rečeno, da bi morali pustiti slovenski jezik, ne, ampak poleg slovenskega jezika nam je marljivo gojiti tudi češki jezik, tako, da nam postane drugi materni jezik. Naše ljudske in nižje šole bi torej ostale slovenske, k večjemu, če bi se vadilo brati češki, a naše zgornje gimnazije in vse višje šole bi bile slovensko-češke.

Prvi korak k temu bi bil, da bi se na višji gimnaziji in realni slovenski dijaki morali obligatno češkega jezika učiti poleg slovenskega, kar bi jim ne delalo nobenih posebnih težav, da bi kot abiturijentje lahko vstopili v vsako češko višje učilišče. Tako bi lahko Čehi hodili k Slovincem, Slovenci k Čehom in izobrazba bi bila narodna, narodna zavest še krepkejša.

Dokler se pa češki jezik obligatno ne uvede, naj bi se ga gimnazijska mladina privatno učila. Profesorji naj bi dijake na to opominjali in jih

kolikor toliko seznanjevali s češko literaturo. Tudi to bi bilo za nas Slovence veliko večjega kulturnega in praktičnega pomena, ko bi se na sedmi in osmi gimnaziji mesto staroslovenskega jezika podučeval češki jezik in literatura, ko bi se mesto staroslovenske uvedla raje kakšna češka slovnica s čitanko. Za razširjanje češkega jezika naj bi se tudi izdala kaka priročna slovnica s čitanko po vzgledu Marnove ruske slovnice, knjigarne pa bi naj skrbele za to, da bodo imele v zalogi vedno tudi češko slovstvo. Po kavarnah, čitalnicah itd. naj bi se razširjali češki časopisi.

Čim bolj se tesno oklemo Čehov, tem bolj se bomo ž njimi čutili kot en narod in si podajali črez Dunaj roke, tembolj bomo sebe oprostili nemške duševne more, od nemškega hlapčevstva, tembolj bomo utrdili svoj narod, tembolj bomo utrdili slovanski vpliv v Avstriji. Ne bode dolgo in posnemali nas bodo tudi drugi zlasti južni bratje, hote ali ne hote, kakor tudi sedaj grede k Nemcem hote ali ne hote. Delajmo torej skupno za slovensko-češko kulturo, za razširjanje češkega jezika pri nas in s tem za slovansko Avstrijo. „V edinosti je moč!“ To bodi naša parola, in tej na ljubo se je treba tu pa tam modro nekaj zatajiti, kadar se gre za višje smotre.

Celjske novice.

(Shod zaupnih mož v Celji) dne 20. julija t. l. je izvolil v deputacijo, ki naj osebno izroči g. ministerskemu predsedniku in naučnemu ministru spomenico gledé slovensko nemške gimnazije v Celji g. dr. Jurija Hrašoveca v Celji, g. dr. Ivana Rudolfa v Konjicah, župnika Franca Zdolška v Št. Jurji ob Tabru v Savinjski dolini, g. Leopold Schwentnerja, knjigotržca v Brežicah in g. Ferdinanda Roša, veleposestnika in župana v Trbovljah. Dne 2. t. m. bila je ta deputacija sprejeta od g. ministerskega predsednika in g. naučnega ministra. Razgovor trajal je nad eno uro in je deputacija želje slovenskega naroda na Štajerskem naglašala krepko in zagovarjala temeljito, storila je moško svojo narodno dolžnost. Deputacija obljubila je varovati tajnost in hoče svojo obljubo spolniti tako dolgo, dokler ni povsem prepričana, da se je od vladne strani prelomila obljuba, kar se nam ne zdi verjetno. Gotovo vsi udje bili so iznenadeni, ko so brali v nemških časopisih v obliki brzozavk poročilo gledé omenjene konference, ki niti povsem istinita niso, ter imajo očitvidno namen, pred občinstvom kolikor mogoče zmanjšati uspeh te konference. Nam je kratko malo nerazumljivo, kako se je moglo tako neresnično poročilo poslati med svet, kdo si je to zmes izmislil in zakaj. Ako bi se mi motili in bi bila vlada res sama provzročila ona nejasna in zavita poročila, zvedela bode, da moštvo med slovenskim narodom še ni izginilo, da dana beseda pri nas še vedno velja. Vlada bi ne smela molčati, ako hoče, da se odstrani vsaka kriva slutnja, ona naj izreče, da z onimi poročili ni v zvezi, ne pa da si da v „Fremdenblattu“ le iz Ljubljane nazaj brzozaviti, kar se je brzozavilo iz Dunaja v Ljubljano. Vlada naj pa tudi ve, da brzozavka v „Slovenskem Narodu“ št. 174 ne izhaja od kacega uda deputacije, da je to morda le želja neznanega rodoljuba. Deputacijo veže diskrecija. Edino to lahko povemo, da ostane poduk na samostalnih razredih kakor do sedaj, namreč dvojezičen in da vlada ne misli, odvzeti nam poduka v materinem jeziku, kakor smo ga imeli dosedaj na slovensko-nemški gimnaziji. Dalje lahko povemo, da sta se oba gospoda ministra kazala naklonjena našim željam, in da sta se prepričala in prepričati morala, da stoji za delegati in za našimi poslanci narod slovenski kakor en mož, ki je bil sicer res prekrotek, zdaj pa bode začel pogumno in vstrajno terjati, kar po pravici terjati sme. Dostaviti se še mora, da sta državna poslanca gg. vitez Berks in župnik Žičkar deputacijo vodila, da je g. vitez Berks posamezne gospode predstavil, da je g. dr. Hrašovec izročil v imenu deputacije spomenico, in da so potem tudi vsi drugi gospodje se vdeležili živahnega razgovora, ki se je razvil med njimi in gg. ministri. Udje deputacije.

(„Zveza“ slovenskih učiteljskih društev) zborovala je dne 4. in 5. t. m. v Celji. Zbralo se je več sto učiteljev. Žal, da razmere v Celji niso take, da bi mogli vzgojitelje naše mladine pozdraviti javno tako, kakor zaslužijo in kakor so želeli narodnjaki. Vendar naj bodo prepričani, da celjsko narodnjaštvo sočustvuje z njimi v vsakem oziru, ker vidi v njih steber naše bodočnosti v duševni prosveti. Živelo naše narodno učiteljstvo!

(Poročilo o zborovanji „Zaveze“) prijavitimo v prihodnjih številkah.

(Razpored slavnosti otvorjenja „Narodnega doma“ v Celji in blagoslovljenje zastave „Celjskega Sokola“. I. Dne 7. avgusta 1897. Ob 8. uri zvečer v gledališki dvorani „Narodnega doma“: a) Prolog. b) Gledališka predstava: „V Diogenovem sodu“. Uprižori „Dramatično društvo“ iz Ljubljane. c) Koncert. Pri koncertu svira slavna gradska vatrogasna glasba iz Zagreba in nastopijo razna pevška društva. Podrobni vsprejedi razdelili se bodo pri vstopu. II. Dne 8. avgusta 1897. Sprejem došlih društev na kolodvoru. Zajutrak v „Narodnem domu“. Ob 10. uri odkorakajo vsa društva iz „Narodnega doma“ na slavnostni prostor, kjer se bode služila ob polu 11. uri sv. maša pod milim nebom. Pri maši svira godba. Slavnostno blagoslovljenje zastave „Celjskega Sokola“. Zastavi kumuje velerodna gospa Mara pl. Berks Čopova, soproga grajščaka in slovenskega državnega poslanca vlr. gospoda Hugona Berks-a. Slavnostnega zabijanja žeblice vdeleže se blagoslovitelj, kumica in zastopniki vseh društev. Starosta „Celjskega Sokola“ pozdravi kumico. Kumica pozdravi vsa navzoča narodna društva. Društva vstopijo se v kolo. Godba zasnira sokolsko koračnico in po nagovoru staroste „Celjskega Sokola“ se posestrimi nova zastava z zastavami drugih društev. Ob pol 12. uri popoldne odkritje spominske plošče in slovesna otvoritev „Narodnega doma“. Ob 1. uri popoldne skupni obed v veliki dvorani „Narodnega doma“. Pri banketu svira godba. Cena za osebo 1 gld. Velika ljudska veselica. Ob 3. uri popoldne odhod iz „Narodnega doma“ na slavnostni prostor poleg grajščine Lanovž v občini celjske okolice. Vspored: 1. Proste vaje izvajajo vsa sokolska društva. 2. Vaje s kiji. Izvajata bratska „Ljubljanski“ in „Postojnski Sokol“. 3. Vaje z ročki. Izvaja „Celjski Sokol“. 4. Javna telovadba vseh sokolskih društev na drogu, bradlji in konju. 5. Nastop českih sokolskih društev z različnimi vajami. 6. Nastop raznih pevskih društev. 7. Različne telovadske in atletske vaje. 8. Ljudske igre in prosta zabava. Pri ljudski veselici svira godba. Vstopnina za osebo 10 kr. Sedeži 20 kr. Društva in deputacije so vstopnine prosti. Podrobni vsprejedi dobil se bode pri veselici. Ob 8. uri zvečer plesni venček v veliki dvorani „Narodnega doma“. Vstopnina za rodbino 1 gld. Za osebo 1 krono. Člani zunanjih društev z društvenimi znaki so vstopnine prosti. Toaleta prosta.

(Petindvajsetletnico mature) praznovali so minuli torek gospodje, ki so leta 1872. zapustili celjsko gimnazijo. K tej slavnosti snidli so se gospodje: Dr. Tomaž Romih, meščanski učitelj in župan v Krškem; Anton Kosi, c. kr. profesor v Celji; Štefan Rojnik, c. kr. vladni oficijal v Gradci; Rihard Adalbert Peterlin, duhovnik in profesor v Klosterneuburgu; Gregor Presečnik župnik v Loki pri Zidanemmostu; Anton Borzečnik, župnik na Gorni Pulska; Davorin Sinkovič, c. kr. profesor v Ljubljani. Svojo odsotnost pa so opravičili gospodje: Franc Brežnik, c. kr. profesor v Ljubljani; Ignac Pewetz, c. kr. sodnišni tajnik v Celji; Štefan Gostiša, pravnik v Gradci; J. Kirnbauer c. kr. drž. pravdnika namestnik v Riedu; Janez Golob, c. kr. profesor v Bielitz v Šleziji. Umrli pa so gospodje: Guido Walland, ministerjalni uradnik na Dunaji; Wilhelm Adolf; Jakob Životnik, kaplan v Šoštanji; Janez Toplak, c. kr. adjunkt na Vranskem. — Za mrtve gospode sodruge služil je č. g. župnik G. Presečnik sv. mašo zadušnico pri kateri sta mu stregla č. g. Ant. Borzečnik in Rihard Adalbert Peterlin. Po sv. maši so se zbrali gospodje v „Narodnem domu“ k skupnemu obedu, da se razgovore o pretekli 25letni dōbi in se sporazumejo o prihodnem svojem delovanji. Da je bilo

veselo se ob sebi razume, kajti spomini na blaženo mladost osvežijo že tako utrujeno telo. Cenjenim jubilarantom čestitalo se je tudi od več strani in vsakdo je želel, dal Bog še vsaj 25 let!

(„Zveza slov. kolesarjev“) priredi dne 8. avgusta 1897 na progi Trst-Celje dirko. Start ob 4. uri zjutraj v Trstu pred kavarno Fabris (Piazza caserma). Vozi se po državni cesti takó, da gre vsak izmed dirkačev mimo sledečih kolesarskih postaj: Sežana-Razdrto-Postojina-Logatec-Vrhnik-Ljubljana-Trzin-Domžale-Trojane-Vransko-Žalec-Celje („Narodni dom“). Na vsaki postaji stali bodo člani zveze, kateri bodo iz prijaznosti zapisovali, kedaj se je ta ali oni izmed gg. vdeležencev mimo pripeljal. Razpisana so tri darila, prvo v vrednosti 25 gld. Razun tega dobi vsak vdeleženec distančne vožnje časovno svetinjo, če prevozi progo v 8 urah. Vložek 5 kron. Ob pol 11. uri dopoldan pričakuje se prvi, do 12. ure pa zadnji izmed gg. vdeležencev pred „Narodnim domom“ v Celji.

(Shod književnikov.) Vsi sorodni slojevi družijo se dandanes tesneje v mejsebojnem delovanju in razvitku; prirejajo si shode, stvarjajo si društva in zadruga. Se je li čuditi, da se je zadnjič prebudil nek poseben naš sloj, vzvišeni naši književniki, ki kličejo svoje somišljenike na skupen shod vseh slovenskih pisateljev. Ta shod naj bi imel namen, da postavi našo književnost na kremeniti temelj, da odpravi sto in sto hib, pod katerimi književnost trpi, da obudi novo mlado življe, da se književniki spoznajo ter sklenejo mejsebojno vzajemnost. Mi z navdušenjem pozdravljamo te pojave, kajti če je komu treba razjasnil in navodil, treba jih je slovenskim knjižnikom in zalagateljem. Vendar je vse to gibanje prepočasno in brž ko ne, ta lepa ideja tudi letos ne bo rodila sadu.

(Cestni policijski red.) Celjsko okrajno glavarstvo izdalo je ravnokar nekatere napomine glede voznega prometa na javnih cestah, kakor: platišča pri tovornih vozeh, ki imajo naloženo več kot 2240 kg. morajo biti 11 cm široka, pri teži 4480 kg. pa 16. cm. Razpreženi vozovi ne smejo na cesti stati, ako pa se to vsled kake nesreče zgodi, treba je pri vozu varuha pustiti, po noči pa luč, ter je oje kvišku vzdigniti. Pri gostilnah smejo vozovi stati stran ceste ter so po noči z lučjo oskrbeti. Izogibati se je na levo, poganjati na desno. Po noči mora imeti vsak voz svetilko z navadno lučjo. Voznik ne sme voza zapustiti, prepovedano mu je na vozu spati, če vozi v klanec mora vstric živine iti. Prepovedano je z bičem pokati po vaseh, trgih ali mestih, kakor tudi ako se kdo mimo pelja ali živino žene. Ne smeta se dva pripeta voza peljati, ako nista prazna. Nobeden voz ne sme biti čez 3 metre na širokost naložen.

(Za prijatelje ptic.) Koncem preteklega meseca se je vršil v Gradcu občni zbor avstrijske zveze prijateljev ptic. Dasi obstoja ta zveza še le jedno leto, vendar kaže njeno obširno delovanje že prav lepe vspehe, in od sedaj za na prej se bodo izdajala vsacega pol leta posebna izvestja. Društvo se z vsemi silami trudi, da bi preprečilo zlasti brezsrčno pobijanje naših krilatih pevcev, ko se selijo v južne kraje in od ondi vračajo. Največ teh nečlovečnostij imajo na vesti Italijani, pa tudi Bošnjaki pobijejo vsako jesen tisoče golobov, selečih se proti jugu. Omenjeno društvo, ki šteje sedaj že 40.000 članov, se je obrnilo s prošnjami na deželno vlado v Sarajevu in pa na ministra grofa Kallaya in upanje je, da ne bo zaman. Težavnejša je stvar v Italiji, a tudi tam se bode morda dalo kaj storiti. V Trstu je načelnica ondotne podružnice prijateljev ptic, gospa Doroteja pl. Brüll, izdala izborno pisano knjigo „Il massacro degli Uccelli, Appello alle Signore“ (Pokončavanje ptic, poziv gospem) in poslala jeden iztis tudi italijanski kraljici Margareti, ki je znana kot velika prijateljica živali. Kraljica se je takoj plemeniti pisateljici zahvalila z zagotovilom svoje podpore.

(Skrajna besnost.) Kake nasledke jezikovnih naredeb ovohajo Nemci, priganja nas k smehu — če ne k pomilovanju. Celjska „brbra“ prorokuje, ako se z vsemi štirimi ne opirajo, kmalu bo poslovenjenje poplavilo Spodnji Štajer! Ali ni to grozno?! Pobijati jim je tudi vže obstoječe vladne naredbe, tako ono iz leta 1882,

s kojo se zapoveduje, da se imajo slovenske stranke celjskega sodniškega okoliša slovensko zaslišati ter se v njihovi zadevi tudi zapisniki slovensko sestavljati. Kaj je bilo tega treba, kriči ta kulturni „Herrenvolk“. Ali naj zna uradnik na Spodnjem Štajerskem jezike vseh narodičev! To naj kdo bere, ne da bi dvomil nad nemškem umobolom. Koliko narodičev šteje ta list na Spodnjem Štajerskem? Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj pišejo! Svoj strah, da bo kmalu tudi graško višje sodišče moralo slovensko uradovati, posnemajo po besnečih bratih v Hebi, kjer ravnokar nemški advokatje grozno javkajo, da bodo v kratkem ob kruhek po čeških „vsiljencih“. Dokazati hočejo, da bode vsak češki uradnik, ki se tam naseli, primoral ljudstvo ž njim le češko obravnavati. Kdo se ne bi smejal temu sovražnemu pretiravanju. Prav kakor bi hrvaški odvetnik, ki se v Gradcu naseli, silil Gradčane, da njemu na ljubo le hrvatsko govorijo. To so blodnje zagrižene trditve, kojih sami ne verjamejo.

(!! straža celjska, kje si?) Pričakujemo jasnega odgovora od njenega stražmeštra. Ako si ne upa razganjati divjo druhal sredi mesta, naj jih mesto obdrži le za „parado“ pred „Mercurjevo“ kavarno in mestno hišo, a po noči naj si najme vsaj kakšnega „invalida“ za nočnega čuvaja, ki bo z zarujavelo sulico in svetilko klical po mestu ure ter odpravljaj pomilovalno nabudno fakinažo in „barabe“ celjske k počitku. Ako bo videl ta, da se kje na ulici mesarijo, počakal bo vsaj, da kateri obleži, kojega nato „aretira“ — celjska policija niti tega ne stori, temveč — jo popiha v stransko ulico. Bilo je preteklo nedeljo zvečer po 9. uri. Odgovorni urednik našega lista sprehaja se mirno po kapucinskem mostu mej veliko množico. Kar zaori bojni klic: „Heil und Sieg!“ ozrevši se, vidi še nekega kolesarja mu naravnost bližati. Ker pa pri tej množici itak ni dovoljeno se voziti, a to tem manj brez luči, ni se mu mogel dosti hitro ogniti, že zbok tega ne, ker ni klical običajni „hop“, temveč zgoraj navedeno parolo celjske fakinaže. Ves ljut se zadere tedaj vozeči pobalin: „aus dem Wege, windischer Hund!“ Hoteč suroveža spoznati v svrhu zatoženja, skoči ozmerjani za njim, a ker ga z levico zadržati ne more, podstavlja mu na videz palico, na kar je ovi videč, da ne more mej množico zbežati, razstopil; ko ga naš gospod spozna (bil je pomočnik v trgovini Pelle-ta) hoče zopet svojo pot nadaljevati. Še predno se zavé, navali se na njega množica ostalih kolesarjev ter za to vedno pripravljene populčne druhal, obkolijo ga ter zahtevajo, da svoje ime pove. Ker s takimi pobalini noče in nemore imeti opraviti kak boljši človek, rekel je tudi naš odgovorni urednik, da to njim nič mar in da zvedo lahko njegovo ime na magistratu, kamor naj se potrudijo ž njim. Zdaj pa je začela sodrga tuliti in več ko 20 palic dvigalo se je nad glavo napadenega in žugali so mu, da ga vržejo čez most. Žalostno pa je čuti, da je med ono sodrgo bil celo mestni odbornik, ki je kričal: „hauts die Windischen, hauts sie nieder!“ Koliko časa bo to še trajalo in koliko časa bode dajala celjska policija poulični sodrgi potuho in pustila nekaznovana taka dejanja? Koliko časa pa še misli vlada pustiti takim možem policijo, ki nikakor niso zmožni zadostiti svoji nalogi in ki nalašč neče videti takih djanj — kajti zvedeli smo celo, kako inštrukcijo, da imajo stražniki — se mora pač resno misliti. Morda vendar ne bode čakala, da bode kdo pri belem dnevu ubit.

(„Uzorna“ policija) je pač celjska. Sredi mesta, kodar stoji vedno straža, pobija lačna sodrga po noči okna in meče jajca ob zid, katerih kmalo ne bo imela za jesti. V sredo po noči pobili so okna pri tiskarni Dragotin Hribarja in ometali hišo z jajci. Lep znak celjske nemške kulture!! Policija seveda, kakor navadno, ne več nič o tem. Zadnji čas, da se odzame mestu policija in vpelje ali žandarmerija ali pa državna policija, da pristriže podkupljeni sodrgi peruti.

(Porotne obravnave v Celji) Dne 26. julija obsojali so naslednje obtožence: Jakob Rebernak, dninar doma na Bregu, hodil je brez dovoljenja na grajščinski skedenj spat. Ko ga dne 19. ju-

nija grajščinski hlapec Pučnik hoče pregnati, plane Rebernak za njim ter mu zasadi nož od zadaj, da je vsled tega Pučnik drugi dan umrl. Rebernak je obsojen v 3letno ječo. Nadalje obsojili so Jožefo Waldhuber, katera je županji Ana Elsnig pri Sv. Križu ukradla hranilno knjižico z 2000 gld. ter denar z obresti 92 gold. vzdignila in deloma zapravila; pripoznali so ji 4 let težke ječe. Dne 27. julija pripoznali so Peter Križniku, oženjenemu peku v Mariboru zbok nasilstva 2 leti ječe. Oprostili so pa isti dan ubojstva zatoženega krčmarja Janeza Berlana iz Dobove, ker se je branil proti Kovačiču, ki ga je z nožem v roki preganjal in napadalca s samokresom ustrelil. Porotniki so spoznali, da se je krčmar v smrtni nevarnosti le branil ter so ga nekrivim proglasili. (Dalje prih.)

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Provizorjem na Polzeli je postal č. g. Anton Postružnik, dose-dajni kaplan v Grižah.

(Promicija.) Doktorjem prava promoviran je bil nedavno v Inomostu g. Jos. Kronvogel, c. kr. sod. pristav pri Sv. Lenartu v Slov. Goricah.

(Volilni shod na Laškem) v nedeljo dne 1. avg. t. l. se ni mogel vršiti radi surovih izgredov socijalnih demokratov. Med govorom poslanca župnika J. Žičkarja vpili so in umešavali psovke, tako, da je bil predsednik primoran zaključiti shod. Slednjič je nastal prepir, pri katerem je tekla celo kri. Čudno je pač, da niti občina, niti okr. glavarstvo ni skrbelo, da bi se prišlo okom takim izzivanjem in se je občinski redar še celo branil delati red. Morda se bodo kesala oblastva, pa bode prepozno.

(Občni zbor) konzumnega društva na Frankolovem pri Vojniku vrši se v nedeljo dne 15. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne. Razgovor je glede podružnice na Stranicah in položil se bode račun. Pojasnilo se bode tudi glede vpisnine 1 gld. Udje in gostje naj se udeleže v obilnem številu.

(Iz Šoštanja) nam piše naš dopisnik, da se tudi tam gori mnogokaj krasno blišči pri solncu, kar je sicer črno oglje. Tako se sme pač po dnevi (srečni, pri nas v Celji še tega ni!) povsod po ulicah slovensko govoriti, ter se splošno večinoma tudi slšči, a po noči pa se baje mnogo teh netopirjev vzdigne od miši v zrak — k ptičem, ki krasno žvižgajo: „Die Wacht am Rhein“. Na takšne narodnjake pa res da — pihnemo, ki menjajo svojo narodnost, kakor — mestna dama krilo.

(Novašitfa pri Gornjemgradu.) Naš vrli občinski zastop je v seji dne 25. julija t. l. na predlog občinskega odbornika gosp. Jožefa Navušnik sklenil z navdušenim odobravanjem soglasno, da popolno odobrava naredbo vis. c. kr. vlad. glede enakopravnosti češkega jezika z nemškim, ter se zahteva, da se stori v kratkem jednak korak glede cislitvanskih Jugoslovanov. Bridko obžalovaje naredbo vis. c. kr. naučnega ministerstva glede odprave celjskega utrakvističnega gimnazija sklenil je naš obč. zastop v istej seji na predlog že zgoraj omenjenega predlagatelja od svojih zastopnikov zahtevati v vis. drž. in dež. zboru z vsemi postavno dovoljenimi sredstvi delati na to, da se omenjeni gimnazij v kratkem zopet postavi na poprejšnji trden temelj.

(Iz Novešitfe pri Gornjemgradu) moram vam poročati veselo vest, da naš prekrasen kraj v vsakem oziru vrlo napreduje. Kakor že znano, postavili smo lani lepo šolsko poslopje, letos ustanovili „Kmetijsko in bralno društvo“ in sedaj delujejo naši vrli narodni krčmarji na to, da se tujcem tudi boljšega stanu, lahko v vsakem oziru dostojno postreže. Postavil je namreč g. Jakob Savinšek p. d. Golob na prav primernem, krasnem in zdravem kraju nove prostore za tujce in g. Anton Matjaž pa je kupil veliko, prostorno jednonadstropno hišo, v kateri ima vse prav snažno in okusno vrejeno in zelo pripravno, tako v gostilni, kakor za nastanjenje tujcev. Želeti bi bilo, da bi imovitejša gospoda, osobito slovenska in slovanska, ktera žalibog! še le premnogokrat troši svoje novce med kruto nam nasprotujočimi življi, raje obrnila svojo pozornost glede potovanja na naš pre-

diven, zdrav in popolnem naroden kraj. Bilo bi s tem nekaterim tukajšnjim revnejšim rodovinom tudi veliko pomagano. Naj se že vendar enkrat v popolnem in v vsakem obziru vresniči geslo: „Svoji k svojim!“

(Častnim občanom) imenovala je občina Luče vseučilišnega profesorja dr. Johanes Frischaufa. — Ta blagi učenjak storil je že mnogo za slovenske planine, posebno solčavske in lepo je, da ga ta občina tem načinom odlikuje.

(„Slovensko pevsko društvo v Konjicah“) priredilo je dne 18. julija t. l. jako prijetno zabavno veselico. Razun vrlega petja igrala sta gg. Ivan Zupančič in Franjo Kovač šaloigro „Stotnik in njegov sluga“. Posebno hvalo za tako izborno veselico izrekamo pevovodji, g. Pihlerju. Kakor mora pri vsaki slovenski svečanosti imeti nemškutarska sodrga svoje gnusne prste vmes, tako so tudi tukaj najeli enako „barabo“, ki je zalučal debeli kamen v vrt na nekega gospoda. Rojaki, vsaj vam ni treba vedno povdarjati, kako jih najprej gotovo ukrotite. Izogibajte se jih in njihovih prodajalnic!

(Iz Trbovelj) Dne 1. avgusta je zborovalo „Kat. del. društvo v Trbovljah“ v gostilni gosp. Ant. Volavšek-a. Že zjutraj so se pogovorili naši „demokrasti“ ali „štoldemokrati“, da bodo razgnali naš shod. Toda le od daleč so gledali, tam izpod kostanjev, v obljubljeni deželni. Preogromno število se je zbralo kršč. delavcev, da bi si bili nasprotniki kaj upali. Počastili so nas zagorski somišljeniki. Prispela sta iz Ljubljane gg. dr. Iv. Krek, državni poslanec in J. Jakopič, urednik „Glasnika“. Ljudstvo jima je pritrjevalo burno, ko sta govorila o socialnem vprašanji in o varstvu za delavce. Vmes je popeval pevski zbor imenovanega društva pod vodjem g. Ličarjem prav izborno. Prepadeni so poslušali nasprotniki naše navdušenje, potem so potegnili svoje repe. Mi smo se bratsko veselili v prosti zabavi v pozno noč.

(Vremensko poročilo o letošnjem juliju) se kaj ugodno glasi; kajti imeli smo srednje topline v tem mesecu 20,7° C; torej je bil ta mesec za vino zelo ugoden. Najtoplejše je bilo 2. in 3. julija, ko je bilo opoludne 34° C in skoro še več toplote. Najnižja toplina je bila 13. julija zjutraj, samo 13° C. Dežja je bilo tudi dovolj; kajti v 12 deževnih dneh se ga je nabralo 124 mm.

(Od Sv. Bolfenka na Kogu.) Meseca septembra letošnjega leta bo 32 let, kar je pokojni naš župnik Ignacij Pirker pel zlato mašo. Jednaka slavnost je bila pri nas dne 25. julija t. l. Naš mnogozaslужni č. g. Ivan Trampuš so doživeli to srečno uro, da so mogli zapeti zlato mašo. V soboto proti večeru so zagrmeli pri cerkvi topiči oznanjujoč nenavadno slavnost, ki se je imela v nedeljo vršiti. Sedem gospodov duhovnikov je počastilo gospoda zlatomašnika, kateremu so pridigali č. g. Jakob Caf, dekan in župnik pri Sv. Tomažu. Z lepimi besedami so predložili zbranim vernikom, katerih je bila silna množina, petdesetletno, vspešno zlatomašnikovo delovanje, ki se je bilo vršilo na raznih krajih v prid in blagor vernemu ljudstvu. Štirinajst lepo oblečenih deklic je spremilo g. zlatomašnika v cerkev, ki je bila krasno nakičena. Po dovršeni službi božji je bil v župnijskem poslopju imeniten obed, pri katerem so se slišale raznovrstne taki izredni slavnosti primerne napitnice. Bog živi častnega gospoda mašnika še mnogo let!

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu juliju. Povprečna toplina 20,3° C. Najvišja toplina dne 1. ob 2. uri pop. 31,1° C. Najnižja toplina 29. in 31. ob 7. uri predp. 13,2° C. Največ padavin dne 4. 36,5 mm. Vsota padavin 126,5 mm. Število dni s padavinami 17. Število dni z meglo 1, s točo 1, z nevihto 8. Povprečna oblačnost 5,2.

(Novo sv. mašo) obhajal je pretečeno nedeljo v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru č. g. Friderik Volčič. Pridigoval je vč. gosp. kanonik Mlakar.

(Zdravišče v Bistrici pri Lembahu.) Znan posnemalec rajnega Kneipa, g. Jur. Simoni priredil je v svojem domačem kraju v Bistrici pri Lembahu nad Mariborom solčna kopališča. Sploh je vže uredil pri svojih bolnikih prav vse po Kneipovem nazoru, glede hrane, hoje, obleke i. dr. Govori se, da je došlo okoli 30 oseb k

njemu se zdraviti. Ni nemogoče, da se ne bi ta krasni gorski kraj enkrat prelevil v dobro obiskovano letovišče.

(Resnicoljuben in pravičen mož) je gotovo državni poslanec, Nemeč Kaltenecker. Dobro se še spominja vsak, kako se je bil svoječasno pravično in nepristransko potegnil za celjsko slovensko-nemški gimnazij, dasi so ga nemški kričači zbok tega prokleli ter ga nazivali „izdajalcem“ svojega rodú, pokazal je sedaj zopet, da mu je pravica in resnica čez vse. Na nekem katoliškem shodu je javno izpovedal, da so bili nemški poslanci vže pred razglasom jezikovnih naredeb o njih dobro podučeni in obveščeni ter da se je dr. Steinwender pri tem izrazil: „Le ven žnjimi, saj ni nič na tem!“ Vse poznejše rogovilenje je tedaj le kratkočasna politična komedija.

(Slovenskim akademikom in abiturijentom!) Akad. tehn. društvi „Triglav“ in „Slovenija“ ste nameravali prirediti letos v počitnicah vsedijski slovenski shod. Ker je pa bilo premalo časa za priprave in izvršitev tega namena, sklenilo se je v nadomestilo prirediti dva dijaška shoda, jednega v Celji, drugega pa v Novem mestu. V imenu društva „Triglava“ vabim vse gospode akademike in abiturijente, da se mnogoštevilno udeležijo splošno-dijaškega sestanka dne 7. vel. srpana v Celji, čegar namen je posvetovanje gledé dijaške organizacije. in gledé priprav za vsedijski shod, ki se ima vršiti prihodnje leto. Do svidenja bratski „Na zdar!“ Mestnost: Gostilna v „Narodnem domu“. Čas ob dveh popoldne. Za odbor: med. Rado Frlan, t. č. predsednik.

Druge slovenske novice.

(Shod slov. državnih poslancev.) V petek dne 30. julija t. l. snižili so se v Ljubljani slovenski državni poslanci k skupnemu dogovoru gledé najnujnih političnih vprašanj za slovenski narod ter za Hrvate v Istri. Shoda so se vdeležili vsi slovenski kranjski poslanci, od zunanjih pa ti-le gg.: Einspieler, Spinčič, dr. Gregorič, grof Coronini, vitez Vukovič, Žičkar, dr. Gregorec, vitez Berks in Nabergoj. Najprvo se je soglasno sklenilo, da se sedajna parlamentarna večina nerušena obdrži. Izrekli so naslednje nujne zahteve slovenskega in hrvatskega ljudstva: 1. Celjsko vprašanje se mora čim preje stalno rešiti v smislu opravičenih zahtev, duševnih potreb štajerskih Slovencev. 2. Na Primorskem se morajo sedanje vladne uprave, ki so slovenskemu prebivalstvu neizmerno krivične, da nestrpeljive, v najkrajšem času spremeniti. 3. Pritožna premembe deželnega predsedništva na Koroškem upoštevati je pravične zahteve koroških Slovencev, da zasede to mesto mož, ki bo obema narodnostima pravičen. Ako vlada ne bi zadostila vsem tem zahtevam, bi je zbrani poslanci ne mogli podpirati. Končno se je sklenilo sklicati v Ljubljano vseslovenski shod, ter se je izvolil v to svrhu poseben odsek ljubljanskih drž. poslancev.

(Ustrelil se je) pretekli petek v Ljubljani stavbinski vajenec Ludovik Štricelj. Težko ranjenega prepeljali so v deželno bolnišnico.

(Akad. ferijalno društvo „Sava“) priredi svoj X. redni občni zbor v soboto, dne 14. avg. 1897. leta. Dnevni red: a) poročilo odborovo; b) poročilo preglednikov; c) volitev odbora, dveh preglednikov in treh predsednikov častnega sode; d) določitev društvenega delovanja za bodoče leto; e) slučajnosti. Začetek ob 5. uri popoldne. Lokal: kavarna „Narodni dom“. Gostje, zlasti abiturijente, dobro došli!

(C. kr. obrtnih strokovnih šol v Ljubljani) izvestje o minoli enoletni šolski dobi se kaj ugodno glasi za oba zavoda, ki sta pod vodstvom ravnatelja g. Ivana Šubica, t. j. za strokovne šole za obdelovanje lesa in za strokovno šolo za umetno vezanje in čipkarstvo. V vseh oddelkih so te učilnice z javno risarsko šolo vred baš v minulem šolskem letu lepo napredovale in imele nepričakovano veliko učencev in sicer letos največ, odkar ti zavodi obstojé. Ker so učenci iz najrevnejših slovenskih rodbin, zato jih je treba v veliki meri podpirati, kar pa ravnateljstvo tudi stori, kakor posna-

memo iz lepo urejenega slovenskega izvestja teh dobrih slovenskih učilnic.

(Pogreb Janka Kersnika.) V petek, dne 30. julija t. l. položili so v grob diko naše književnosti, duševnega velikana našega rodú. Udeležba bila je velikanska. Zbralo se je mnogo zastopnikov raznih korporacij, društev in zadrug ter nebroj udanega naroda iz vseh krajev. Na krsta je bilo jako veliko vencev, koje so darovali zastopniki in posamezni prijatelji z rodbinami vred. Srce pretresujoče poslavljal se je od nepozabnega njegov najmilejši prijatelj dr. Ivan Tavčar, s kojim sta se že svoječasno dogovorila, da bo tisti, ki drugega preživi, preminulemu govoril nagrobno. Slava spominu neumrljivega pisatelja!

(Utonil je) na Bledu, mlad hrvatski zdravnik, dr. Ivan Torizer, doma iz Koprivnice na Hrvatskem. Bil je še le kratek čas oženjen ter zapušča ženo z jednim otrokom.

(Požari po streli.) V noči dne 28. julija vdarila je strela v hišo Janeza Trčeka na Medvedjem Brdu. Zgorela je hiša, gospodarska poslopja z vsem pridelki, 7 goved in 2 svinji. Škodo cenijo na 10 tisoč gld., a posestnik ni bil zavarovan. — Ravno isti dan predpoludne upepelila je strela v Zgor. Mozeljnu pri Kočevju hleva kmetoma Jan. Jenko in Neuman, škode 4000. gld.

(Pedagogičsko društvo) v Krškem je zborovalo 29. julija t. l. ondi. Iz odborovega delovanja posnamemo, da je imelo društvo v minuli enoletni društveni dobi 381 gld. dohodkov in 343 gld. stroškov. Izvolil se je z nova prejšnji odbor, ki bode še dalje književno deloval in izdal nov zvezek svojega „Pedagogičskega letnika“.

(Umrli je) E. Majster, uradnik južne železnice v Rakeku 27 let star. Bil je odločen narodnjak, zbok česar ga je zloglasni nadkomisar Corá krivično preganjal in ga skušal onečastiti. Žalost in jeza sta ubogega Majstra največ pritirali v rani grob. Nekaj dni pred smrtjo dobil je pač zadoščenje in čast, ker so Corá zbok tega čina obsodili.

(Posojilnica v Črni na Koroškem) je imela lani, t. j. v svojem 6. upravnem letu 49.822 gld. prometa, 111 gld. čistega dobička in 845 gld. rezervnega zaklada.

(Obstrukcija na Koroškem.) Pisali smo zadnjič: „Beljak koraka“, a danes izražamo: i drug, nemške občine korakajo za njim. Zgledi rogovilstva — sosebno gledé Slovanov i vlade — vlečejo nemške duhove čudovito. Po vzgledu Beljaka sklenile so obstrukcijo, t. j. da se zoprstavijo vladi sami v izvrševanju prenešenih poslovanj, tudi občine Seeboden, Spital ob Dravi, Št. Martin nad Beljakom. Ostale gornjekoroške občine jim takoj sledijo.

(Bolezen časa.) Pretečeni teden dogodila sta se v Trstu dva samomora — iz naveličane življenja; prva je bila 14 letna delavca hči, Avrelija Antonsich. Imela je že več ljubinskih zvez ter vsled tega preprirov z očetom. Ker pa se je naveličala tega „dolgočasnega“ življenja, zastupila se je te dni. Drugi dan izpil je steklenico strupa 80letni J. Musatto — baje tudi iz studa do življenja.

(Strajk pekovi.) V Trstu pričeli so pekovski pomočniki delo vstavljati. Stvar zna vendar biti resna. Pri drugih podjetjih ovohali so koristolovni židovski podjetniki, pravočasno grozečo nezgodo ter so si lahko za slučaj štrajka, vže popreje svoje zaloge napolniti, da promet in kupčija vsaj prvi čas ne zastoji. Dasi so tržaški peki dosta pretirani izsesalci podložnih jim močij, ne morejo se za take slučaje preskrbeti in bodo vsekakor neljubo zadeti in prisiljeni uslišati najnujnejše zahteve pekovskih pomočnikov. Več pekovskih podjetnikov obrta niti ne ume ampak igrajo le vlogo židovskih špekulantov z najetimi pomočniki. Kaj pa, ako bodo sedaj pregnane prodajalke kruha iz okolice zopet povabili? Sila kola lomi.

(Na Goriškem.) Izvolitev goriškega župana dr. Venutti-ja je cesar potrdil.

(Pomagati si znajo.) Ako Nemece ali Lahone že prehudo sapi, skočijo čez mejo ter si dajo duška. Tako so svoječasno hodili tudi nekateri Goričani v italijanski Vizinal kričat: „Viva

Italia!" Sodišče je razveljavilo, da so nedolžni, ker so to storili na italijanski zemlji.

(V Istri) je po mnenju Lahov še vse premalo italijansko govoreče in misleče duhovščine. V doseg tega ustanovili so v konviktu poreško-puljske škofije v Kopru 24 mest za gojence italijanske narodnosti. Slovenci in Hrvati so vže v znanju izključeni. Ti gojenci bodo obiskovali koprški laški gimnazij. Trški škof podelil je vže dotičnim duhovnikom svoj — blagoslov.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Grof Badeni vrnil se je zopet na Dunaj ter si ogledal poškodovanja po poplavih. Kmalu se poda k cesarju v Iši na dogovor o notranjem stanju. Nato se snide ministrski svet, da bodo sestavili poslovni načrt. Mnogo si obeča vlada od češkega deželnega zbora, a odbrala pa je že tudi neko uplivno osebo, ki bo še enkrat skušala obe stranki mirnim potom pobotati (?), na kar se skliče državni zbor. Ako pa pričnejo z obstrukcijo, razpustijo se poslanci ter se zvolijo novi, a tako, da bodo že ti v začetku septembra v zbornici (!)

(Strankarski shod.) V Prerovu na Moravskem namerujejo vsi češko-moravski državni in deželni poslanci prirediti dne 8. avg. t. l. strankarski shod za skupno posvetovanje. Dasi je dnevni red taje, ugiba se vendar zanesljivo, da se bodo posvetovali, kako odstraniti nasprotovanje mejmoravskimi Staro- in Mladočehi. To sporazumljenje je za uspešno vzajemno delovanje poslancev v splošni blagor nujna potreba, dal Bog, da se tudi posreči!

(Poljska gimnazija v Tešinu.) Napram vsem grožnjam in izjavam tešinskega mestnega sveta, naj se zabrani shod, ki bode „nevarno“ razburil mestno nemštvo, — vse ni izdalo, dne 1. avgusta vršil se je strankarski shod Poljakov v Tešinu, kjer so sklenili brezpogojno zahtevati, da se ta gimnazija vže to šolsko leto proglašajo javnim. Da je Gautsch obečal poslancu vitezu Jaworskemu to zadevo gotovo rešiti — ne upajo dosti Poljaki. Tudi Slovencem se je vera do tega gospoda skrčila pod — ničlo.

(Hrvatski sabor) se je slovesno otvoril dne 29. julija t. l. Najprvo prečital se je kraljevi reskript, ki opominja poslance vstrajno, skupno delovati za gromni in duševni blagor Hrvatske, Slavonije in Dalmacije. Obe opozicijski stranki sklenili sta vložiti skupno spomenico zoper nezakonite izvolitve nekaterih poslancev.

(Hrvatska gimnazija) vstanovi se po odloku vlade, v Zadru v Dalmaciji, i to že z 1. oktobrom tega leta.

(Ogersko zbornico) je znal predsednik Banffy vendar pomiriti — vsaj nekako premirje vpeljati se mu je posrečilo. Obema strankama je po nekoliko popustil, da se bodo slepile, dokler se njegovo stališče ne utrdi ali spremeni. Opoziciji na ljubo je preklical ovi zloglasni § 16, t. j. da se bodo i znanprej vršile sodne obravnave v tiskovnih zadevah pred porotniki, za to mu je opozicija hvaležna obljubila, da se ne bo več protivila zakonom o sladkornem davku.

(Štrajk poljskih delavcev na Ogerskem) so večinoma s silo zadušili. Stal je pač dosta žrtev — a vspeha malo. Zaprtih je bilo mej celo dogodbo čez 200 delavcev, mrtvih pa pet.

Ogled po širnem svetu.

(Žalostne razmere v Bolgariji.) Odkar ima ta država nemške vladarje, dela sramoto svojemu slovanskemu pokolenju. Pod prejšnjim Battenbergom vnela se je prokleta bratovska bitka mej Bolgari in Srbi, prizadete rane hudo so pekle vse Slovane, Pod sedajno nemško vlado iz koburške hiše dogajajo se roparski čini in moritve, ki presegajo državo Beduinov. Umorili so na cesti bivšega ministra, pred nekimi meseci slovečega pesnika in učenjaka, a nedavno zadavil in v vodo vrgel je knezov pobočnik ritmojster Bojčev svojo ljubico, Mažarko Szimon, in to baje na knezovo povelje. Bojčev je bil prvi ljubljemec kneza in kneginje, kojo je spremljal često ter ž njo popival, a oče tega ljubljence je bil poglavar nevarne roparske čete ter je tudi v ječi umrl. Obsodili so sicer ritmojstra, kakor tudi oba pomočnika — policijskega glavarja in

orožnika — v dosmrtno ječo, a kmalu se bo ptičku okence odprlo.

(Nemčija prijateljica Turkov) Že je mislila Evropa, da je vendar vže enkrat mir mej Grki in Turki stalno zagotovljen, kar je jela Nemčija svojo zgago delati. Poganja se toplo za Turke, ter odobruje naj turška vojna ne zapusti prej vže itak popolnoma izsenane Tesalije, dokler Grška ne plača pogojene odškodnine v znesku 92 milijonov. Nemčija se tako rada ponaša z svojo miroljubnostjo v evropskem koncertu.

(Angleška) je odpovedala kupčijsko zvezo z Nemčijo. To se v celi Nemčiji takoj močno občuti. Ves denarni promet se je nekako zajezil. Vendar upajo Nemci na obnoveitev zveze.

(Grško.) Omenili smo na drugem mestu, da je le Nemčija kriva, ako še ni stalnega miru mej obema državama. Nemčija je tudi nasvetovala naj se uvede finančno nadzorstvo za Grško. Grški kralj pa je oznanil, da se odpove prestolu, ako se to vresniči.

Dopisi.

Iz Gornje Savinjske doline. Kakor se sliši, skliče naš poslanec v V. kuriji č. g. Žičkar shod v Gornjigrad, pri katerem bo poročal o svojem delovanju v deželnem in državnem zboru. Ta vest nas je jako razveselila, kajti so taki shodi pri sedajnih razmerah nujno potrebni in so največje važnosti in mi samo želimo in zahtevamo, da skličejo naši poslanci prav mnogo shodov v svojem volilnem okrožju. Le tako nam bode mogoče glasno protestirati proti najnovejši naredbi visoke vlade.

Peščica irredentovcev uganja skupne in celo protiaustrijske demonstracije in nasledki teh skrajnih izzivanj so, da jih vedno obseva vladna milost in da jim njihova volja vselej obvelja. Mi Slovenci pa smo bili sè svojimi poslanci na čelu dosihmal tihi, mirni in ponižni, šli smo za vlado skozi drn in strn in zadovoljni smo bili, ako je za nas reveže le tu in tam kaka drobtinica padla od vladne mize. V zahvalo in plačilo za našo preuljudno potrpežljivost pa smo prejeli z odpravo celjske gimnazije tako zaušnico, da bi bilo za nas naravnost sramotno, ako bi jo mirno in tiho sprejeli. Po tej naredbi je celjska gimnazija le še podobna bolniku na smrtni postelji, kateremu se še davajo pomirujoča zdravila, da bode toliko lažje zaspal. Kdo bode neki v zavod, ki nima nikakega imena in je le od danes do jutri, pošiljal svoje otroke? K večjemu bi imel od tega to, da mu otrok izgubi prav po nepotrebnem nekaj let! In je li pričakovati, da bodo na takšem zavodu dobri učitelji iskali služb? Gotovo ne! Sè slabimi učitelji nam pa tudi ne bode vstreženo, kajti so oni prvi, ki bodo zavod pokopali, kar je gotovo najiskrena želja ministra Gautscha. Zlasti hudo prizadeta je naša dolina, ki je vedno davala celjski gimnaziji toliko vrlih in odličnih dijakov. Zato smo pa tudi sè svojo potrpežljivostjo pri kraju, in povedati hočemo in moramo visoki vladi, da nas ni več volja to skrajno zaničevanje našega ljudstva mirno prenašati.

Poslanci, nikar tedaj ne mirujte! Obiščite prav mnogo krajev, skličite shod na shod, in dajte nam priliko, da izrazimo svojo nevoljo očitno in jasno pred vsem svetom nad to v nebo vpijočo krivico, pa tudi, da povemo naravnost in odločno, kaj je naša volja in kaj tirjamo od visoke vlade. Pravico, katere imamo, kakor vsak drugi narod v Avstriji, do višje izobrazbe, si nikakor ne damo več kratiti in bodemo to tudi povsod na vsa usta povedali ter od naših poslancev z največjo odločnostjo zahtevali, da vlade, ki bi se na naše tako opravljene težnje ne hotela ozirati, ne podpirajo več, temveč da stopijo v najskrajnejšo opozicijo. Zato prosimo svoje poslance, da takoj napovedo shode v naši dolini, da nam bode tako mogoče se ž njimi o tej tako važnej zadevi pogovoriti. Vseslovenski shod, ki se v kratkem skliče, bode pa ravno po teh mnogobrojnih shodih še le zadobil svoj pravi pomen.

Iz Vidma. (Petindvajsetletnica sevnishko-brežkega učiteljskega društva.) — Najkrasnejši stan je gotovo isti, ki se trudi, človeštvu storiti pristopno višjo stopnjo omike, blagostanja. „Ne-

vedne učiti“, to je sladkost, katere ne more človek nikoli se nasrebiti. Učiteljski stan je vreden, da ga stavimo med najčastnejše; v njem ne nahajamo koristolovstva, v njem ni stremljenja po praznih idealih. Jedino geslo si je izvolil: „iz človeka napraviti človeka“. Da ta stan ne stoji na isti višini, katere je vreden, tega ni on kriv. Neugodni čdošaji v katerih se giblje, to ga ovija v gosto senco; daj Bog, da se bo nad njim skoraj razjasnilo!

Ni dolgo tega, kar je učiteljstvo brežkega okraja slavilo pomenljivo slavnost. Petindvajset let je minulo dne 18. julija, kar je podala kopa učiteljev drug drugemu marljivo roko v trdno zvezo. Petindvajset let bruhalo je zlo z vso silo ob to zvezo, napenjalo vse moči, da jo razruši. Toda zveza se je tekom let le krepila, ne za misel ni postala slabeja. Duh onega, ki je društvu bil ves čas svojega življenja skrben varuh, obletal je tudi potem, ko se je ločil od telesa, čuvaje to zvezo, ter dobrohotno odstranjal od njega vse nevarnosti. Duh zasnulega pedagoga Frana Jamškega veleval je vsem članom vstrajnost in jih bodril, da so možko in nevtrudljivo prenašali vse teže in sitnosti društvenega življenja.

O razvoju društva bilo bi odveč govoriti. Da je bilo mnogo mnogo lepih, mnogo hudih trenutkov, to je samo ob sebi razumno. Nekaj seveda je grenilo društvenikom ta dan veselje in sicer spomin na one močne stebre društva, ki so težko pezo dolga leta nosili a pred časom tonili v rani grob, ne da bi dočakali krasno slavnost, petindvajsetletnico. Mnog, mnog je zapisan v društveni knjigi, kateremu je pridjan črni križec.

Le peterim društvenikom je bilo določeno, včakati slavni dan.

Slavnost se je otvorila s sveto mašo. Na to je bil izlet v Krško, od koder so se vrnilo mnogobrojni udeleženci — bilo je 40 učiteljev — v šolsko sobo videmske šole. Poslopje bilo je prav lepo okinčano. Cesarska in narodna zastava sta plapolali raz strehe in dovolj jasno značili, katerega mišljenja so oni, ki obhajajo danes ta znameniti dan. Soba zborovanja bila je krasno prirejena. Gospod nadučitelj Mešiček je na to v jedrnatem govoru razpravljal o razvoju društva in sklenil s trikratnim vzklikom: „Bog živi našega vladarja, Frana Josipa I.“ Navdušeno je ves zbor ponavljal te besede ter zapel s krepkim glasom himno Nj. Veličanstva.

Po zborovanju vršil se je skupni obed, katerega so sladili krepki govori. Isto tam se je tudi sestavil brzobjav, s katerim je društvo svojemu vladarju poklonilo svojo brezmejno udanost.

Po obedu pričel se je koncert pod delnim vodstvom gospoda učitelja Exela, delnim gosp. Aparnika. Narodni komadi, ki so polnili po svoji krasoti poslušalčevo srce z veseljem in čarobnim čutom zadovoljstva, javljali so, da slov. učitelstvu še ni umrl čut za harmonijo, da vé Slovenec še vedno čislati narodno glasbo. Občinstvo kazalo se je jako hvaležno. Premnogi komadi so se morali ponavljati.

Pevski zbor je bil jako dober. Nič manje želi sta obe godbi splošno pohvalo.

Po dovršenem programu pričela se je jako burno-vesela prosta zabava. Posamezni zbori so tu kazali svojo izurjenost in konečno razdelili so se šopki, kateri so bili namenjeni od društva onim navzočim tovarišem, kateri so ves čas obstanke društva bili njegovi udje. Jeden šopek poklonilo je društvo g. Exelu za njegove zasluge kot predsednik društva in pravi uprizaritelj današnje slavnosti, drugi pa mnogoštevilnemu zastopstvu kozjanskih tovarišev v roke gospodični E. Gerbec.

Res slavnost bila je krasna. Na jasen način pokazala je, da je slovenski učitelj še vedno zvest pristaš narodnega gesla: „Vse za vero, dom, cesarja“. Ponosni smemo biti na ta dan, saj je bil jeden izmed tistih, ki povzdigajo visoko učiteljev ugled v očeh naroda.

Tebi pa krepko društvo, kličemo iz dna srca: „Vivat, crescat, floreat“. Razcvitaj se, širi se, goji dalje vzvišene svoje idejale; in če se tudi marsikatera sila tvojemu razvoju protivi, svoj veliki smoter bodeš doseglo: povzdignilo bodeš učiteljski stan, povzdignilo sebe, povzdignilo narod.

Narodno-gospodarske novice.

Splošna pridobnina po našem novem davčnem zakonu.

Piše dr. R. Pipuš.
(Dalje.)

Po tem pravilu bodo morali splošno pridobnino plačevati vsi tisti, ki so že do zdaj plačevali staro pridobnino. Razun tega pa zadene nova pridobnina tudi nekaj takih oseb, ki do zdaj niso plačevali pridobnine, ampak namesto tega samo dohodnino, taki so; zdravniki, živinozdravniki, umetniki, pisatelji, poštarji, prodajalci tabaka, imetniki učnih zavodov, babice, rudniki, plavži itd.

II. Izjeme.

Splošne pridobnine ne bodo plačevali zavodi in podjetja, ki morajo javno polagati račune, kakor hranilnice, posojilnice, zavarovalne družbe, delniške družbe itd. Ti zavodi in podjetja bodo plačevali posebno pridobnino.

Splošna pridobnina se ne bode plačevala od opravil, ki se opravljajo v službenem razmerju, ki se opravljajo v službi za mezdo (dnino) ali plačo. Državni, deželni, okrajni, občinski in tudi zasebni uradniki, trgovski in obrtni pomočniki, posli in druge take osebe, ki opravljajo za koga drugega razna dela za dnevno, tedensko, mesečno ali letno plačo, od teh opravil ne bodo plačevali splošne pridobnine, pač pa osebno dohodnino in morda tudi plačnino, ako njihovih dohodki dovolj znašajo.

Kmetijstva in gozdarstva z vrtnarstvom vred, dalje lov in ribolovje so splošne pridobnine oproščeni. Taka opravila zadene navadno zemljiški davek. Pa le takrat sta lov in ribolovje oproščena splošne pridobnine, kadar ju kdo izvršuje na lastni zemlji, oziroma v lastnih vodah, ali pa če ju kdo izvršuje na tuji zemlji, oziroma v tujih ali prostih vodah, samo zavoljo razveseljevanja, ne zavoljo svojega dobička, toraj ne s pridobitnim namenom. Grajščak, ki samo v svojih grajščinskih vodah ribi, zavoljo tega ne bode plačeval splošne pridobnine, akoprav mu data divjačina in ribe lep dobiček. Ravno tako tisti ne bode plačeval splošne pridobnine, ki vzame kak tuj lov ali kak ribnik v zakup z namenom, da bi se z lovom ali z ribištvom kratkočasil, ne pa zavoljo tega, da bi imel kak dobiček. Pač pa bode splošno pridobnino plačeval tisti lovec, ki lovi po tujih zemljiščih z namenom, da bi mu lov kaj nesel, in tisti ribič, ki vzame tuje ribje vode v najem, ali pa ribi v javnih ali pa v prostih vodah z namenom, da bi si z ribištvom kaj pridelal.

Slošne pridobnine prosto je vrtnarstvo le tedaj, ako se izvršuje z ono skrbnostjo in z onimi pripomočki, ki so tudi obdelovanju ostale zemlje primerni. Ako pa kdo napravi umeten vrt, ako vrt posebno skrbno in z nenavadnimi pripomočki obdeluje, da bi mu vrt nenavadno veliko nesel, bode moral od svojega vrtnarstva plačevati splošno pridobnino. Toraj umetno vrtnarstvo je splošni pridobnini zavezano, drugo ne.

Splošno pridobnino morajo pa plačevati tudi zakupniki posestev. K tem se štejejo tudi taki, ki vzamejo posestvo ali pa del kaknega posestva v zakup, da redijo tam ribe, pitajo živino, pridelujejo mleko itd. in taki, ki kupujejo gozde samo za posekanje. Lastnik posestva mora plačati zemljiški davek. Zakupnike pa zemljiški davek ne zadene. Pravično je toraj, da plača pridobnino.

Ker se od kmetijstva in gozdarstva ne plačuje pridobnine, treba je vedeti natančneje, kaj razume zakon pod kmetijstvom in gozdarstvom, in kaj ne spada pod te vrste opravila. Izkoriščanje zemlje, ki za obdelovanje po navadnem kmetijskem načinu n. pr. za njivo, vrt, gozd, travnik itd. ni namenjen, ali pa ki, se po tem načinu sploh ne da porabiti, se šteje k kmetijstvu in je toraj pridobnine prosto. Sem spadajo kamenolomi, jame za kopanje peska, jezera, močvirja, ceste, pa tudi skladišča in dvorišča itd. Kdor prodaja na svojem posestvu namoljeno kamenje, ali na svojem posestvu nakoopan pesek in ilovico, kdor prodaja iz svojih ribnikov led, ta že zavoljo tega ne bode plačeval pridobnine; ravno tako tisti ne, ki proti plačilu drugim dovoljuje, da na njegovi zemlji skladajo

svoje blago, les, opeko itd. Ako se pa pridelki takega sveta, ki ni za pravo kmetijsko obdelovanje, najprvo obdelajo, in še le potem dalje razpečajo, tako izkoriščanje sveta ne spada več k kmetijstvu, in vsled tega tudi ni prosto splošne pridobnine. Kdo na svojem posestvu lomi kamenje, isto kamenoseško obdela in še le potem proda, ali kdor koplje na svoji zemlji ilovico, in dela iz nje lonce in opeko, katere potem razpečava, ta bode moral plačevati pridobnino.

Prodajanje kmetijskih in gozdnih pridelkov, katere je prodajalec sam pridelal, spada h kmetijstvu oziroma gozdarstvu; vsled tega ni podvrženo splošni pridobnini. Vse eno je, ali se ti pridelki prodajajo na drobno ali na debelo, ali se prodajajo doma, ali pa pošiljajo kam v tuje kraje, pa prodajati se smejo samo lastni pridelki. Ako bi toraj kak kmetovalec se pečal tudi z nakupovanjem in prodajanjem tujih kmetijskih pridelkov, bode moral od tega opravila plačati pridobnino. Tudi takrat kmetovalcu ni treba plačevati pridobnine, kadar prodaja svoje lastne pridelke na drobno v posebnih stalnih prodajalnicah ali na stalnih skladiščih, ako so ta skladišča v isti občini, v kateri se nahaja vsaj del njegovega posestva. Ravno to velja tudi, ako je prodajalnica ali skladišče v tisti občini, v kateri ima kmetovalec svoje bivališče, ako od tega bivališča vodi in oskrbuje posestvo. Pridobnini je pa podvrženo razpečavanje lastnih kmetijskih ali gospodarskih pridelkov na drobno, ako se razpečavajo pridelki v stalnih prodajalnicah in skladiščih v kaki občini, v kateri ni niti kaknega dela kmetovalčevega posestva, in v kateri kmetovalec tudi ne prebiva, ali pa če tam prebiva, vsaj od tega bivališča ne vodi in oskrbuje svojega posestva.

Nekdo prebiva s celo svojo družino v občini A, pa v tej občini nima nikakega posestva, pač pa ima blizo svojega bivališča posestvo v sosedni občini B. On obdeluje posestvo sam s svojo družino. On ne kupi nikakih tujih kmetijskih pridelkov, pač pa bi rad pridelke svojega posestva prav dobro izkoristil razpečal. Zavoljo tega napravi dve stalni prodajalnici, eno v občini A, da razpečava pridelano mleko, drugo v občini B, za razpečavanje poljskih pridelkov, kakor žita, krompirja, zelenjave itd. Razun tega pa napravi tudi v občini C, v kateri nima nikakega posestva in v kateri tudi ne prebiva, skladišče za prodajanje lesa, ki mu ga daje posestvo. Ta mož od prodajalnic v občinah A in B ne bode plačeval pridobnine, pač pa od skladišča v občini C. Nek grajščak, ki prebiva na Dunaji ima na Kranjskem svojo grajščino in na grajščini oskrbnika, ki vodi celo gospodarstvo. Da bi pridelke svoje grajščine za boljši kup prodal, napravi grajščak na Dunaji stalno prodajalnico. On bode moral od te prodajalnice, plačati pridobnino, akoprav prebiva na Dunaji, kajti on od svojega bivališča na Dunaji ne oskrbuje svoje grajščine na Kranjskem.

H kmetijstvu in gozdarstvu se štejejo tudi kmetijske stranske obrti. Tudi taki obrti so toraj prosti pridobnine. Kmetijski stranski obrti so opravila, s katerimi se navadno pečajo obrtniki rokodelci, včasih pa tudi kmetovalci zato, da bi svoje kmetijske pridelke bolje izkoristili. Ta obrt sme biti le stranski, ne pa glavno opravilo. Glavno opravilo mora biti kmetijstvo, sicer tisti, ki se ž njim peča, ni več kmetovalec. Glavni namen tega obrta mora biti, obdelati lastne kmetijske pridelke, t. j. pridelke na kmetijski način obdelane zemlje. O pridelkih zemlje, ki ni na kmetijski način obdelana, smo že poprej govorili. Taki stranski kmetijski obrti so mlinci, žage, siracije itd. Pridobnine bode toraj prost mlin, v katerem kmetovalec le svoje domače žito melje, žaga, na kateri se žaga le domač les, ali vsaj v prvi vrsti domač les, siracija, katero je kmetovalec napravil, da bi obdelaval doma pridelano mleko. (Dalje prih.)

Razne stvari.

(Grozovite povodnje.) Dne 30. julija t. l. bil je za mnogokatero kraje na Gornjem Štajerskem, Solnograškem in Spodnje Avstrijskem dan nepozabne groze. Reke Mura, Murica in Travnica so iztopile ter poplavlile cele pokrajine. Skoraj ves železniški promet so ustavili; ljudje so bežali iz stanovanj, v koja je drla voda. Po-

sebno trpko je trpela dunajska okolica ob bregovih reke Dunaj. Strugo te reke so z troški več milijonov obzidali in obmejili, a sedaj so te naprave povsem uničene. Blizu mesta St. Hipolit (St. Pölten) se je odtrgal železniški stroj s štirimimi vozovi od vlaka ter padel čez izpodjeden nasip. Strojvodja je ubit, več uradnikov in potnikov je ranjenih. — Dne 31. julija pa se je podrl oder pod Schwarzenberskem mostom, na njem je bilo 15 delavcev, vsi so padli v vodo, a rešili so jih komaj le pet. Tudi iz vse Češke dohajajo enako žalostna poročila o poplavih. Cesar je dal prizadetim prebivalcem 30 tisoč gld. iz lastne blagajne.

(Življensko zavarovanje) postalo je tudi pri nas zelo važen faktor na narodnogospodarskem polju, ter je zanimivo pogledavati statistične podatke. Tako posnamemo iz izkaza življenskega oddelka banke „Slavije“ v Pragi, da je koncem leta 1896. brojil življenski oddelek 27.601 zavarovalnih pogodb na kapital gld. 28.457.325.15. — Letna zavarovalnina znašala je gld. 1.011.062.91. — Za leto 1896. izplačalo se je po umrlih članih ter zavarovancem, kateri so dočakali določeno starost gld. 484.371.57. V vsej dobi svojega obstanka izplačala je banka „Slavija“ gld. 27.193.723.10 — V teku 5 mesecev leta 1897. izgotovilo se je v življenskem oddelku 1727 polic na kapital gld. 2.482.980. — Za to dobo izplačalo se je zavarovancem gld. 170.253.13. — Zavarovalnina vplačalo se je v tej dobi gld. 473.288.15. Iz teh podatkov se razvidi, da je naraščaj v življenskem oddelku banke „Slavije“ čim dlje tem več. Stalno naraščajoče zaupanje zavarujočega se občinstva vzbujajo ravno tako ugodni zavarovalni pogoji kakor tudi radostni rezervni fondi. Kako izdatni so fondi življenskega oddelka, razvidi se najlepše iz svote fondov, kateri so znašali koncem leta 1896. gld. 638.347.67. — Vsi fondi v občeh pa znašajo poleg letnega poročila za leto 1896. goldinarjev 7.955.290.62. Imetje, naloženo v vrednostnih listih, gotovinah, hipotečnih in družih posojilih, znaša gld. 7.800.758.08. Slednjič je treba še pripomniti, da banka „Slavija“ kot vzajemni zavod, razdeli ves dobiček svojim članom. V zadnjih letih izplačuje se članom 10% na dividenda.

(V zračnem balonu proti severnemu tečaju) odpotoval je švedski zrakovalec Andree z dvema tovarišema. Upajo doseči, kar se še do sedaj ni nobenemu raziskovalcu te nepoznane svetovne proge posrečilo; vsaka ladija, ki je v to svrhu odplula, morala se je ali vrniti, ali je pa mej ledovjem zamrznila. Učenjaki, ki trdijo, da zakriva zemlja na severnem tečaju mnogo važnega za prirodne študije, čakajo nestrpljivo na vspeh. Andree vzel je tudi več golobov s seboj, katere hoče izpuščati z poročilom v domovino. Do sedaj so jih že nekaj vjeli, a dokazalo se je, da si je le nekdo zmislil šalo, ter izpuščal golobe z obročki na nožicah.

(Požar v vojaškem skladišču.) Dne 22. t. m. nastal je ogenj v skladišču 58. peš polka v Levovu. Ničesar niso mogli rešiti. Škoda znaša nad 100 tisoč goldinarjev.

Listnica uredništva.

Gospodu Matija Jeraj-u potrjujemo, da ni on pisec svoječasnega dopisa iz Podčetrčka

Koledar.

Petek (6.) Spremen Gosp. na gori. — Sobota (7.) Kajetan, sp. — Nedelja (8.) 9. pobinkoštna. Cirijak, m. Ponedelj. (9.) Roman, m. — Torek (10.) Lovrenc, m. — Sreda (11.) Krištof, m. — Četrtek (12.) Klara, d. — Ščip dne 12. ob 3. ur. 21 minut popoldne.

Sejmi.

Dne 9. avgusta na Svetini pri Celju. Dne 10. avgusta pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Brežicah, Lučanah, Radgoni, podčetrčku, Slov. Gradcu in Celju. Dne 12. avgusta v Veržuju, pri Sv. Juriju v Slov. gor. in na Bregu pri Ptujju (za svinje.)

Loterijske številke.

Trst 31. julija 1897: 21, 82, 26, 18, 34
Linc „ „ „ 65, 3, 34, 13, 32

Poziv!

V Celju ponavljajo se od dne do dne bolj gosti surovi in nesramni napadi od strani nemčurske celjske sodrge na Slovence. Taki napadi ne smejo ostati nikoli nekaznovani, ker drugače raste tej svojati greben še bolj, in konečno ne bo noben Slovenec več varen na ulici v Celju. Pozivlja se toraj vsak, ki je bil napaden in bodi si žaljen z besedo ali bil dejanski inzulitiran, da takoj gleda, da si zapomni priče (vse), katere so videli, in da nemudoma izroči zadevo temu ali onemu slovenskemu odvetniku.

Tem nesramnim napadom mora biti enkrat konec, in celjski nemčurski svojati se morejo polomiti roglji.

Čuječ narodnjak.

Vinograd

oddaljen le 10 minut od konjiškega trga na prijetnem hričku občine Heberstret št. 23 z lepim poslopjem je naprodaj.

Kdor želi kaj dobrega kupiti naj vpraša pri g. I. Staucer-ju v Konjicah. (169) 3—1

Bratje Sokoli!

Pozivamo Vas, da pridete danes (petek) polnoštevilno v telovadnico k prostim vajam

in korakanju. Po prostih vajah sestanemo se v „Narodnem domu“, da dogovorimo še vse podrobnosti glede jutrišnjega in pojutrišnjega sprejemanja društev na kolodvoru. Pridite vsi brez izjeme.

Na zdar!

Odbor.

Poziv.

Vse odvetniške in notarske uradnike tem potom še enkrat pozivljamo, da se polnoštevilno vdeležijo občnega zborovanja

dne 8. avgusta t. l.

Ker se društvo po zborovanju skupno vdeležijo ljudske veselice in javne telovadbe na Lanovžu pri Celji, prosimo, da se vdeleženci zborovanja točno ob določenem uri — ob polu dveh popoldne — zberemo na določenem mestu (v pritlični dvorani „hotela Strauss“). Dosedaj se je oglasilo dokaj zunanjih udeležencev, pričakujemo pa, da bo število istih še večje, ako bo vreme ugodno. Na svidenje toraj!

Odbor.

Zahvala.

Da se je posvetovalno zborovanje glede nameravane osnove „Podpornega društva organistov“ tako nepričakovano vrnelo, se niže podpisani v svojem in v imenu drugih mu sotovarišev usojajo izreči najprej srčnejšo zahvalo č. g. kaplanu Josipu Potovšek-u, nadalje v. č. g. profesorju Ivanu Gnjezda in č. g. župniku Sajetu, koja sta počastila zborovalce in z lepimi govorji pojasnila položaj organista-cerkovnika. Posebna čast in zahvala pa pristoja č. gg. duhovnikom naše škofije, kateri so prisostvovali zborovanju in kumovali novorojenemu društvu.

Zahvalo pa smo dolžni vodstvu „Narodnega doma“, koji nam je prepustil zborovalno sobo brezplačno. Sploh pa vsakemu, kateri se je na kakoršenkoli način v ta namen trudil in pripomogel, da se je zborovanje s zaželjenim vspehom tako častno izvršilo. Bog plati!

Ptuj, 23. julija 1897.

Silv. Šentjerc, min. organist.

Srčna zahvala.

Leta 1895. dal sem si po g. zastopniku Ivanu Pinterju pri slavni domači vzajemno zavarovalni praški banki „Slaviji“ moja poslopja zavarovati. Zadel me je nesreča dne 26. junija 1897, da so mi vsled požara tri poslopja pogorela. Škoda je bila dne 2. julija t. l. od banke „Slavije“ po g. likvidatorju Jakobu Avšiču iz Ljubljane in po g. zastopniku Ivanu Pinterju iz Novecerke tako povoljno cenjena in do slednjega vinarja izplačana, da si štejem v javno dolžnost na tem mestu banko „Slavijo“ vsakemu posestniku gorko priporočati, da svoja poslopja pri banki „Slaviji“ zavaruje.

V Landeku, dne 31. julija 1897.

Jožef Krajnc.

Resničnost potrjuje:

Občinski urad Novacerkev, dne 31. julija 1897.

Za župana: Jakob Arlič.

Zahvala.

Srčno zahvalo izrekamo vsim, ki so se nas na kakoršni koli način spominjali ob britki izgubi našega očeta gospoda

Adam Kinzl-a.

Posebno pa se še zahvaljujemo blagorodnemu gospodu županu dr. Gustavu Ipavicu, ki se je mnogo trudil, da je dosegel, da rajni leži poleg svoje žene, kakor si je želel pred smrtjo, dalje si požarni brambi in vsim, ki so našemu blagemu očetu skazali zadnjo čast.

Št. Jurij ob južni železnici, (164) 1
dne 2. avgusta 1897.

Rodbina Kinzl

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emalom po ameriškem sistemu brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolnejšo izvršitev.

(10) 24—3

Dobro

belo in rudeče

vino

leta 1895. in 1896., kakor tudi 200 litrov

izvrstne slivovke

od leta 1890. prodaja po primerni ceni
Ivan Sepic v Konjicah h. št. 95. (167) 3-1

Juridične knjige

po nizki ceni so na prodaj pri go-spej doktor Kuder v Celji, Vrtna ulice, 17, I. nadstropje. (165) 3-1

Posestvo v Litijskem okraju na prodaj.

Obstoji iz jednodostropne hiše z gostilno in mesnico, dveh vrtov, kegljišča, ledenice, bleva in drugih gospodarskih poslopij. Zemljišča (tranikov, njiv in gozdov) je 10 oralov. Kje? pové upravništvo „Domovine“. (168) 4—1

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod „V. u. G.“ Gradec, poste restante. (137) 26—6

Razglasilo.

Podpisano mestno županstvo naznanja, da se bodo vršili od sedaj naprej v Novem mestu (Rudolfovem) na Dolenjskem ob vsakem sejmu za govejo živino tudi

konjski sejmi

in sicer:

- 1) vsak prvi ponedeljek vsakega meseca (ako pade na tak ponedeljek praznik, vrši se sejm prihodnji ponedeljek), toraj 12. sejmov; nadalje ob vsakem letnem sejmu, kakor:
- 2) januarja v torek po sv. Antonu;
- 3) aprila v torek pred sv. Jurjem;
- 4) avgusta v torek po sv. Jerneji;
- 5) oktobra v torek po sv. Lukeži;
- 6) decembra prvi torek v adventu.

Prvi konjski sejm bo torej dne 2. avgusta 1897 kot prvi ponedeljek meseca avgusta.

Prيرهjeno je za te sejme vsestransko pripravno in prostorno novo sejmišče tik državne ceste za novomeškim pokopališčem s posebnim dohodom in posebnim odhodom kakor tudi poskuševališčem za konje na sejmišču samem.

Mestno županstvo v Novem mestu,
dne 10. julija 1897.

(157) 3—3

Župan: Dr. Scheluga

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne v lastni hiši.

Vrtna ulica (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Plombira in ustavlja umetne zobe in zobovje z zlato itd., tudi brez potrebe vunjemanja, ne ovira žvečenje, ne govorenje, garantuje za najpopolnejšo izvršitev, enako najboljšim dunajskim delom. Izdira zobe brez bolečin po volji v plinovi veselni narkosi, pa odstrani zobne bolečine tudi brez izdiranja. (5) 12—7

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijsega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: hmelj, oves, pšenico, rž, ječmen, jabolke, brusnice, divji in pravi kostanj, belice, (Preiselber) mališno štupo, suhe gobe, maline, bezgovo gobo, mecesnovo gobo itd., sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah.

(159) 52—2 z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Pozor!

Anton Mlinerič

v Celji

priporoča sedaj po posebno nizkih cenah svojo lepo zalogo mnogovrstnega blaga za moške in ženske obleke, kakor: sukna, stofa, cajga, atlasa, satina, druka, porhanta, gradina, šifona, platna, oksforda, odeje (koltre) za postelje, kece, dežnike, solnčnike, židane, volnate, platnene in pavolnate robce, nogavice, rokavice, zavratnike, naročnike, kravate, predpasnike, nederce, preje, sukanec, knofe, trake, pripravo za krojače in šivilje itd. Različne ostanke globoko pod fabriško ceno! (163) 4—2

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam sl. p. n. občinstvu, čast. duhovščini, grajščakom, uradnikom, učiteljem itd., itd., da sem z dnem 6. julija t. l. odprl

trgovino s pohištvo
in tapetniško obrt

v Celji v „Narodnem domu“.

Prodajal bom pohištvo po fabriški ceni in garantujem za solidno in trajno blago. Delal bom vsa tapetniška dela fino, cenó in trpežno. Zagotavljam vedno dobro in hitro postrežbo in se priporočam v obilna naročila. (142) 10—6

V Celji, 1. julija 1897.

Miroslav Zor,
tapetar.